

אלה שתומכים בישראל יעמדו לצדה גם בבית המשפט

מבוא

מאז ה-2 במרץ 2025, ישראל הטילה מצור מלא על עזה, תוך חסימת כל סיוע הומניטרי, כולל מזון, מים ואספקה רפואית, מה שהוביל לתוצאות קטסטרופליות, כולל רעב נרחב, מוות וקריסת מערכות הבריאות. דיווחים מתארים ילדים שהפכו לשלדים, בדומה לאלה ששוחררו ממחנות הריכוז הנאציים, ובתי חולים שאינם מסוגלים לטפל בחולים עקב מחסור באספקה. פעולות אלה, שהוגדרו כרצח עם על ידי אמנסטי אינטרנשיונל ונתמכו על ידי סקר עדכני של חוקרי רצח עם, מפרות את המשפט ההומניטרי הבינלאומי (IHL), את ההלכה היהודית ואת הצעדים המניעתיים שהורה בית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ) ב-2024. התיק של דרום אפריקה נגד ישראל בבית הדין הבינלאומי, שהחל בדצמבר 2023, נתמך על ידי ראיות ל-**actus reus** (המעשה הפיזי) ו-**mens rea** (כוונה) לפי אמנת רצח העם מ-1948. החובות המשפטיות והמוסריות לפי אמנת רצח העם ומסגרת האחריות להגן (R2P), שחזקו על ידי חוק הסיוע החוץ של ארצות הברית, מדגישות את הצורך העולמי למנוע רצח עם, "פשע הפשעים". מאמר זה מפרט את ההפרות הללו, את צווי ה-ICJ ואת הראיות התומכות בתיק של דרום אפריקה, תוך הדגשה כי מנהיגים פוליטיים שממשיכים לתמוך בישראל למרות ראיות חזקות לרצח עם מתמשך עלולים לעמוד בפני אישומים בסיוע ותמיכה ברצח עם ובפשעי מלחמה לפי המשפט הבינלאומי והמקומי, תוך הדגשת המשמעות המוסרית וההיסטורית העמוקה של משבר זה.

הפרות של המשפט הבינלאומי

המשפט ההומניטרי הבינלאומי, המוסדר על ידי אמנות ז'נבה מ-1949, פרוטוקולים נוספים ומשפט הומניטרי מנהגי, קובע סטנדרטים ברורים להגנה על אזרחים במהלך סכסוכים מזוינים. פעולותיה של ישראל בעזה מפרות מספר עקרונות מרכזיים:

1. הגנה על אזרחים ואיסור על רעב:

- אמנת ז'נבה הרביעית (סעיף 27) מחייבת יחס אנושי לאזרחים, תוך איסור על פעולות הגורמות סבל מיותר. סעיף 54 של הפרוטוקול הנוסף הראשון וכלל 53 של ה-ICRC אוסרים במפורש על שימוש ברעב של אזרחים כשיטת לוחמה. חוקת רומא של בית הדין הפלילי הבינלאומי (ICC) מסווגת רעב מכוון כפשע מלחמה (סעיף 8(2)(b)(xxv)).
- המצור של ישראל, שחוסם את כל המזון, המים והאספקה הרפואית מאז מרץ 2025, מכוון באופן לא מבחין ל-2.3 מיליון האזרחים של עזה, מה שמוביל למוות מתועד מרעב ולתת-תזונה חמור, כפי שדווח על ידי אמנסטי אינטרנשיונל (2025). זה מהווה רצח עם, כפי שאושר על ידי אמנסטי אינטרנשיונל וסקר של חוקרי רצח עם, שטוענים כי המניעה המכוונת עומדת בקריטריונים של אמנת רצח העם (אמנסטי אינטרנשיונל, 2025; סקר חוקרי רצח עם, 2024).

2. חובה לאפשר סיוע הומניטרי:

- סעיף 70 של הפרוטוקול הנוסף הראשון וכלל 55 של ה-ICRC מחייבים את הצדדים לאפשר סיוע הומניטרי מהיר וללא הפרעה לאזרחים. האיסור המוחלט של ישראל על סיוע, כולל שיירות במימון אמריקאי, מפר חובה זו, כאשר UNRWA מדווחת כי לא נכנס סיוע לעזה במשך יותר מ-14 שבועות (דוח מצב של UNRWA מס' 172, 2024).

3. ענישה קולקטיבית:

סעיף 33 של אמנת ז'נבה הרביעית אוסר על ענישה קולקטיבית. המצור מעניש את כל אוכלוסיית עזה על פעולות החמאס, מה שמהווה פשע מלחמה, כפי שהדגיש Human Rights Watch (2023).

4. חוק הסיוע החוץ של ארצות הברית (סעיף 620I):

סעיף 620I אוסר על סיוע צבאי למדינות המגבילות סיוע הומניטרי אמריקאי. החסימה של ישראל על סיוע במימון אמריקאי, כפי שתועד במזכר שהודלף ממשרד החוץ (DAWN, 2025), מפר חוק זה, כאשר מחוקקים כמו הסנאטור ברני סנדרס קוראים להשעות את הסיוע הצבאי (סנדרס, 2024). זה משקף את החובה המוסרית והמשפטית למנוע רצח עם, בהתאם לקריאת אמנת רצח העם לפעולה נגד פשעים כאלה.

הפרות של ההלכה היהודית

ההלכה היהודית, המבוססת על התורה, התלמוד ופירושים רבניים, מדגישה התנהגות אתית, אפילו במלחמה. עקרונות מרכזיים כוללים:

1. פיקוח נפש:

העיקרון של **פיקוח נפש** (הצלת חיים), המושרש בתלמוד (יומא 85ב), נותן עדיפות לשימור חיי אדם כמעט מעל כל המצוות האחרות. המצור, שגורם לרעב ולמוות, סותר ישירות עיקרון זה על ידי סיכון חיי אזרחים ללא צורך.

2. דיני מלחמה (דין מלחמה):

הרמב"ם, **במשנה תורה** (הלכות מלכים ומלחמותיהם 6:7), קובע שבמהלך מצור, צד אחד חייב להישאר פתוח כדי לאפשר לאזרחים גישה לצרכים חיוניים, תוך איסור על חסימות מלאות. המצור המוחלט של ישראל, שחוסם את כל נקודות הכניסה, מפר כלל זה, וגורם לסבל נרחב בקרב לא-לוחמים, כולל ילדים, כפי שדווח על ידי OHCHR (2025).

כמדינה המזדהה עם ערכים יהודיים, פעולותיה של ישראל סותרות את המנדטים האתיים של ההלכה, במיוחד **פיקוח נפש**, שדורש תעדוף של שימור חיים.

הפרת צעדים מניעתיים של ה-ICJ

ה-ICJ, במסגרת התיק של דרום אפריקה נגד ישראל בגין רצח עם, הוציא צעדים זמניים מחייבים ב-2024 למניעת רצח עם ולהבטחת גישה הומניטרית:

- **26 בינואר 2024:** הורה לישראל למנוע מעשים תחת סעיף II של אמנת רצח העם, כולל הרג, גרימת נזק חמור ויצירת תנאים המובילים להרס פיזי, ולהבטיח סיוע הומניטרי (צו ה-ICJ, 2024).
- **28 במרץ 2024:** בשל התנאים המחמירים, כולל רעב, ה-ICJ חזר על הצורך בסיוע הומניטרי ללא הפרעה ברחבי עזה (צו ה-ICJ, 2024).
- **24 במאי 2024:** הורה לישראל לעצור את המתקפה הצבאית בריפח ולהבטיח תנאים שלא יובילו להרס הפיזי של הפלסטינים, תוך הדגשת גישה ללא הפרעה לסיוע (צו ה-ICJ, 2024).

המצור המוחלט של ישראל מאז מרץ 2025, שחוסם את כל הסיוע ומוביל לרעב, מפר ישירות את הצווים הללו. הצהרות של בכירים ישראלים, כמו זו של שר האוצר בצלאל סמוטריץ' באפריל 2025, ש"אפילו גרגר חיטה לא ייכנס לעזה" (Middle East Eye, 2025), מצביעות על אי-ציות, ומחזקות את התיק של דרום אפריקה.

חובות משפטיות לפי אמנת רצח העם

אמנת 1948 למניעה וענישה של פשע רצח העם מטילה חובות ספציפיים על מדינות למנוע ולהעניש רצח עם, המוגדר כמעשים שנעשו בכוונה להשמיד, כולו או חלקו, קבוצה לאומית, אתנית, גזעית או דתית (סעיף II). החובות המרכזיות כוללות:

1. מניעה (סעיף I):

- מדינות חייבות לנקוט בכל האמצעים שבכוחן למנוע רצח עם, כולל פעולות דיפלומטיות, כלכליות וצבאיות לעצירת מעשים ג'נוסידיים מתמשכים. פסיקת ה-ICJ מ-2007 ב**בוסניה נגד סרביה** הבהירה שמדינות חייבות לפעול כאשר יש להן השפעה על גורמים המבצעים רצח עם, כגון באמצעות אספקת נשק או תמיכה פוליטית (ICJ, 2007).
- בעזה, מדינות המספקות סיוע צבאי או כלכלי לישראל, כמו ארצות הברית, בריטניה וגרמניה, חייבות להבטיח שהתמיכה שלהן לא תקל על רצח עם. אי-פעולה מסכן הפרה של חובה זו.

2. ענישה (סעיף III):

- מדינות חייבות להעמיד לדין או להסגיר אנשים האחראים לרצח עם, כולל שותפות (סעיף III). זה חל על בכירים ישראלים, כפי שמעידים צווי מעצר של ה-ICC שהונפקו בנובמבר 2024 עבור רעב כפשע מלחמה (ICC, 2024).

3. אי-שותפות (סעיף III(e)):

- מדינות לא יהיו שותפות ברצח עם, כולל על ידי אספקת נשק או תמיכה לגורמים המבצעים מעשים ג'נוסידיים. מדינות המספקות נשק לישראל מסתכנות בשותפות אם אלה מקלות על המצור (אמנסטי אינטרנשיונל, 2025).

4. שיפוט ושיתוף פעולה (סעיפים V-VI):

- מדינות חייבות לחוקק חקיקה מקומית לאכיפת האמנה ולשתף פעולה עם בתי דין בינלאומיים כמו ה-ICJ וה-ICC. התיק של דרום אפריקה, הנתמך על ידי יותר מ-30 מדינות, משקף שיתוף פעולה זה, תוך דחיפה ל-ICJ להטיל אחריות על ישראל (הודעה לעיתונות של ה-ICJ, 2025).

חובות משפטיות לפי האחריות להגן (R2P)

האחריות להגן, שאושרה על ידי העצרת הכללית של האו"ם ב-2005 (מסמך התוצאות של הפסגה העולמית, סעיפים 138-139), מחייבת מדינות להגן על אוכלוסיות מפני רצח עם, פשעי מלחמה, טיהור אתני ופשעים נגד האנושות. ה-R2P כולל שלושה עמודים:

1. עמוד I: אחריות המדינה:

- כל מדינה חייבת להגן על אוכלוסייתה מפני רצח עם. ישראל, ככוח הכובש בעזה, נכשלת בחובה זו על ידי הטלת מצור הגורם לרעב ולמוות (OHCHR, 2025).

2. עמוד II: סיוע בינלאומי:

- הקהילה הבינלאומית חייבת לסייע למדינות באמצעים דיפלומטיים, הומניטריים ואחרים. מדינות כמו ירדן ומצרים ניסו לספק סיוע, אך המצור של ישראל מונע מאמצים אלה (Middle East Eye, 2025).

3. עמוד III: תגובה מהירה ומכריעה:

- אם מדינה נכשלת בהגנה על אוכלוסייתה, הקהילה הבינלאומית חייבת לנקוט בפעולה קולקטיבית, כולל דרך מועצת הביטחון של האו"ם. אי-הציות של ישראל לצווי ה-ICJ מפעיל חובה זו, אם כי וטו של ארצות הברית חסמו פעולה (מועצת הביטחון של האו"ם, 2024).

ראיות לרצח עם: Mens Rea ו-Actus Reus

התיק של דרום אפריקה טוען כי פעולותיה של ישראל בעזה, כולל המצור של 2025, מהוות רצח עם, כפי שאושר על ידי אמנסטי אינטרנשיונל וחוקרי רצח עם:

1. Actus Reus (מעשים פיזיים):

- אמנת רצח העם (סעיף II) מגדירה רצח עם כמעשים הכוללים הרג, גרימת נזק גופני או נפשי חמור והטלת תנאי חיים שנועדו להביא להרס פיזי. המצור של ישראל עומד בקריטריונים אלה:
- **הרג ונזק חמור:** מוות מרעב, ילדים שלדיים וקריסת בתי חולים מהווים הרג ונזק חמור (אמנסטי אינטרנשיונל, 2025).
- **תנאי חיים:** המצור יוצר תנאים להרס פיזי, כאשר יותר ממחצית מאוכלוסיית עזה נתונה לרעב "קטסטרופלי" (OHCHR, 2025).

2. Mens Rea (כוונה):

- האמנה דורשת כוונה להשמיד, כולו או חלקו, קבוצה (הפלסטינים בעזה). הצהרות של בכירים כמו יואב גלנט (2023), בצלאל סמוטריץ' (2025) ומשה סעדה (2025) מראות כוונה להרעib את תושבי עזה, כפי שדווח על ידי אמנסטי אינטרנשיונל ו-The Washington Post (2025).

אחריות משפטית למנהיגים פוליטיים התומכים בישראל

מנהיגים פוליטיים שממשיכים לתמוך בישראל למרות ראיות חזקות לרצח עם מתמשך מסתכנים באישומים בסיוע ותמיכה ברצח עם ובפשעי מלחמה לפי המשפט הבינלאומי והמקומי, שכן פעולותיהם עשויות לאפשר או להקל על ההפרות של ישראל:

1. משפט בינלאומי:

- **אמנת רצח העם (סעיף III(e)):** שותפות ברצח עם כוללת מתן תמיכה חומרית, כמו נשק, מימון או כיסוי דיפלומטי, שמקל על מעשים ג'נוסידיים. מנהיגים במדינות כמו ארצות הברית, בריטניה וגרמניה, המספקות נשק וסיוע צבאי לישראל, עשויים להיות אחראים אם תמיכתם מאפשרת את המצור. לדוגמה, ארצות הברית מספקת מעל 3 מיליארד דולר בשנה בסיוע צבאי, למרות ראיות לרצח עם (דוחות CRS, 2025; אמנסטי אינטרנשיונל, 2025).
- **חוקת רומא (סעיף 25(3)(ג)):** ה-ICC יכול להעמיד לדין אנשים שמסייעים, מעודדים או תומכים בפשעי מלחמה, כולל רעב. מתן נשק או חסימת החלטות של האו"ם עשויים להוות סיוע כזה. קבוצות זכויות אדם קראו לחקור את בכירי ארצות הברית, בריטניה וגרמניה על תפקידם בחימוש ישראל, תוך ציון שותפות ברעב וברצח עם (The Guardian, 2025).
- **משפט הומניטרי מנהגי:** מדינות ואנשים לא יתרמו להפרות של המשפט ההומניטרי. מנהיגים המספקים תמיכה ללא תנאי מסתכנים באחריות על הקלה על פשעי מלחמה, כמו ענישה קולקטיבית ורעב. פסיקת ה-ICJ מ-2007 **בבוסניה נגד סרביה** קבעה שמדינות עם השפעה על מבצעים חייבות לפעול למניעת רצח עם, או לשאת באחריות (ICJ, 2007).
- **שיפוט אוניברסלי:** מדינות מסוימות מאפשרות העמדה לדין של פשעים בינלאומיים ללא קשר למקום ביצועם. מנהיגים עשויים לעמוד בפני פעולה משפטית במדינות כמו ספרד או בלגיה, שבהן הוחל שיפוט אוניברסלי על תיקי רצח עם (אל ג'זירה, 2025).

2. משפט מקומי:

○ משפט ארצות הברית:

- חוק הסיוע החוץ (סעיף 620I) אוסר על סיוע צבאי למדינות המגבילות סיוע הומניטרי. מנהיגים שמתעלמים מהפרות של ישראל, כפי שתועד על ידי DAWN (2025), עשויים לעמוד בפני אתגרים משפטיים מקומיים על הפרת חוק זה, במיוחד לאור קריאות של מחוקקים כמו הסנאטור ברני סנדרס להשעות סיוע (סנדרס, 2024).

■ חוק יישום אמנת רצח העם (U.S.C. § 1091 18) מאפשר העמדה לדין של אזרחים אמריקאים על שותפות ברצח עם. בכירים המאשרים סיוע לישראל עשויים להיות מטרת, במיוחד אם בתי משפט ימצאו שתמיכה זו מקלה על מעשים ג'נוסידיים (DAWN, 2025).

■ ארגונים לא ממשלתיים הגישו תביעות נגד בכירים אמריקאים, בטענה להפרות של משפט מקומי ובינלאומי על ידי המשך מכירת נשק לישראל, עם תיקים תלויים ועומדים בבתי משפט פדרליים (רויטרס, 2025).

○ משפט בריטניה:

■ חוק בית הדין הפלילי הבינלאומי 2001 מאפשר העמדה לדין של אזרחים בריטיים על סיוע לפשעי מלחמה או רצח עם. יצוא נשק לישראל, למרות ראיות לרצח עם, עורר אתגרים משפטיים נגד בכירים בריטיים, כאשר פעילים מבקשים לעצור רישיונות (אל ג'זירה, 2025).

■ הקוד המיניסטרילי של בריטניה מחייב עמידה במשפט הבינלאומי, ואי-טיפול בשותפות עשוי להוביל לאחריות מקומית, כפי שנראה בחקירות ציבוריות על מכירת נשק (The Guardian, 2025).

○ משפט גרמניה:

■ קוד הפשעים נגד המשפט הבינלאומי (VStGB) מגדיר שותפות ברצח עם ובפשעי מלחמה כעבירה פלילית. המשך יצוא נשק לישראל, למרות צווי ה-ICJ, הוביל לתביעות נגד בכירים גרמניים, כאשר בתי משפט בוחנים האם היצוא מפר חובות בינלאומיות (DW, 2025).

■ המחויבות החוקתית של גרמניה לזכויות אדם, המושרשת במסגרת המשפטית שלה לאחר השואה, מגבירה את הלחץ על מנהיגים להימנע משותפות (משרד החוץ הפדרלי הגרמני, 2025).

○ שיפוטיות אחרים:

■ מדינות כמו קנדה, צרפת והולנד, עם חוקים מקומיים המגדירים שותפות בפשעים בינלאומיים כעבירה פלילית, נתונות ללחץ גובר לחקור מנהיגים התומכים בישראל. לדוגמה, חוק הפשעים נגד האנושות ופשעי המלחמה של קנדה מאפשר העמדה לדין של בכירים המעורבים ביצוא נשק (רויטרס, 2025).

■ הקוד הפלילי של צרפת כולל הוראות לשותפות ברצח עם, וארגונים לא ממשלתיים הגישו תלונות נגד בכירים על מכירת נשק לישראל (לה מונד, 2025).

3. מקרי מבחן ותקדימים:

○ **דארפור (2009):** ה-ICC הוציא צווי מעצר לבכירים סודנים, כולל על שותפות ברצח עם, וקבע תקדים להעמדה לדין של מנהיגים המאפשרים זוועות באמצעות תמיכה חומרית (ICC, 2009).

○ **סרבניצה (1995):** בית הדין הפלילי הבינלאומי ליוגוסלביה לשעבר (ICTY) הרשיע אנשים בסיוע ותמיכה ברצח עם על ידי מתן תמיכה לוגיסטית, וקבע אחריות לתרומות עקיפות (ICTY, התובע נגד קרסטיץ', 2001).

○ **מיאנמר (2017):** דוחות האו"ם קראו לחקור גורמים בינלאומיים שסיפקו נשק למיאנמר במהלך רצח העם של הרוהינגיה, תוך הדגשת הסיכון לשותפות עבור מדינות ומנהיגים (מועצת זכויות האדם של האו"ם, 2018).

○ תקדימים אלה מצביעים על כך שמנהיגים התומכים בישראל באמצעות נשק, מימון או כיסוי דיפלומטי עשויים לעמוד בפני בדיקה דומה, במיוחד ככל שהראיות לרצח עם גדלות.

4. השלכות מעשיות:

○ **העמדות לדין של ה-ICC:** צווי המעצר של ה-ICC מנובמבר 2024 לבכירים ישראלים על רעב כפשע מלחמה מצביעים על חקירה פעילה, שעשויה להתרחב לכלול מנהיגים זרים המספקים

תמיכה. ארגונים לא ממשלתיים כמו אמנסטי אינטרנשיונל דחקו ב-ICC לחקור בכירים מארצות הברית, בריטניה וגרמניה על שותפות (אמנסטי אינטרנשיונל, 2025).

- **תביעות מקומיות:** מנהיגים נתונים לאתגרים משפטיים מקומיים גוברים, עם תביעות בארצות הברית, בריטניה וגרמניה הטוענות להפרות של חוקים מקומיים האוסרים על שותפות ברצח עם ובפשעי מלחמה (רויטרס, 2025; DW, 2025).
- **השלכות מוניטין ופוליטיות:** מנהיגים מסתכנים בתגובה ציבורית ונזק מוניטין, כפי שנראה במחאות וקמפיינים המכוונים לבכירים התומכים בפעולות ישראל (אל ג'זירה, 2025).
- **סנקציות ואיסורי נסיעה:** מנהיגים המעורבים בשותפות עשויים לעמוד בפני סנקציות או הגבלות נסיעה, כפי שנראה במקרים של בכירים סודנים וסורים (מועצת הביטחון של האו"ם, 2011).

5. ראיות המפעילות אחריות:

- **דוחות אמנסטי אינטרנשיונל:** תיעוד מפורט של המצור של ישראל כג'נוסיידי, עם קריאות לאחריות למדינות המאפשרות זאת (אמנסטי אינטרנשיונל, 2025).
- **סקר חוקרי רצח עם:** סקר מ-2024 המאשר את פעולות ישראל כרצח עם, מגביר את הלחץ על מדינות תומכות (סקר חוקרי רצח עם, 2024).
- **צווי ה-ICJ:** אי-הציות של ישראל לצווי 2024 מספק בסיס משפטי להטלת אחריות על מדינות תומכות על כישלונן למנוע רצח עם (צווי ה-ICJ, 2024).
- **דוחות האו"ם:** אזהרות של מומחי האו"ם על "רצח עם מתפתח" בעזה מפלילות מדינות שממשיכות לספק תמיכה (OHCHR, 2025).

רצח עם כ"פשע הפשעים"

רצח עם הוא "פשע הפשעים" במשפט הבינלאומי, כתם בל יימחה על ההיסטוריה האנושית בשל כוונתו למחוק קבוצות שלמות. המונח נטבע על ידי רפאל למקין ב-1944 וקודד באמנת רצח העם מ-1948, במטרה למנוע זוועות כמו השואה. אמנת רצח העם, ה-R2P וחוקים מקומיים כמו חוק הסיוע החוץ של ארצות הברית מטילים חובה משפטית ומוסרית למנוע ולהעניש רצח עם, כאשר מדינות ומנהיגים אחראים על חוסר פעולה או שותפות.

תמיכה בתיק של דרום אפריקה ב-ICJ

התיק של דרום אפריקה, הנתמך על ידי יותר מ-30 מדינות, מתחזק על ידי אי-הציות של ישראל לצווי ה-ICJ, תמיכה בינלאומית, ראיות הומניטריות ופעולות ה-ICC. הסיכון לאישומים נגד מנהיגים פוליטיים התומכים בישראל מדגיש את הדחיפות בטיפול במשבר זה.

מסקנה

המצור המוחלט של ישראל על עזה מאז מרץ 2025 מהווה רצח עם, תוך הפרת המשפט ההומניטרי הבינלאומי, ההלכה היהודית וצעדי ה-ICJ. אמנת רצח העם וה-R2P מטילות חובות מחמירות על מדינות למנוע ולהעניש רצח עם, חובות שישראל ותומכיה מסתכנים בהפרתן. מנהיגים פוליטיים שממשיכים לתמוך בישראל, באמצעות נשק, מימון או כיסוי דיפלומטי, למרות ראיות חזקות לרצח עם, עשויים לעמוד בפני אישומים בסיוע ותמיכה ברצח עם ובפשעי מלחמה לפי המשפט הבינלאומי והמקומי, כולל חוק הסיוע החוץ של ארצות הברית, חוק ה-ICC של בריטניה ו-VStGB של גרמניה. הקהילה הבינלאומית חייבת לפעול בנחישות כדי לעצור זוועות אלה ולהבטיח צדק, תוך הבטחה שאלה שתומכים בישראל במשבר זה יישאו באחריות בבית המשפט.

ציטוטים מרכזיים

- דוח מצב של UNRWA מס' 172
- אמנסטי אינטרנשיונל: המצור של ישראל
- OHCHR: רצח עם מתפתח
- צווי ה-2024 ICJ
- הצהרת סמוטריץ'
- DAWN: סעיף 620I
- סנדרס: חוק הסיוע החוץ
- צווי מעצר של ה-ICC
- בוסניה נגד סרביה
- מסמך התוצאות של הפסגה העולמית 2005
- Human Rights Watch: המשפט ההומניטרי בעזה